

La tribuna

Gran Turisme

Els recursos dedicats a la promoció del Turisme acaben convertint-se en despeses en lloc d'inversions

JAUME

Bartumeu

Dimecres passat, 20 de març, vaig assistir a Barcelona a la presentació del llibre *Gran Turisme* del qual és autor el bon amic **Raimon Martínez Fraile**.

Raimon Martínez Fraile porta molts anys en el món del turisme, és en l'actualitat president del Saló Internacional del Turisme de Catalunya i recentment ha estat nomenat pel secretari general de l'Organització Mundial del Turisme, **Taleb Rifai**, Special Adviser de l'Organització.

El llibre presenta una interessant reflexió sobre el Turisme com element bàsic de l'economia catalana, espanyola i mundial.

Com ens diu **Martínez Fraile**, en mig d'aquesta crisi econòmica que estem vivint, «pocs sectors de l'economia mundial mantenen el ritme de creixement i les possibilitats de generar riquesa econòmica i social».

A més de presentar nombroses i interessants dades i xifres sobre el que suposa el Turisme com, per exemple,

aquesta: «Espanya no té petroli però ingressa per turisme el doble del que ingressa Iran per la venda de petroli».

També m'ha semblat força interessant la forma en què l'autor desmunta llegendes urbanes i mites com el del turisme de qualitat que propaguen alguns gurús com els que periòdicament patim a Andorra.

Capítol a part, en aquest cas faig referència al capítol 5 de *Gran Turisme*, és el que l'autor designa com «La feria de las vanidades».

Raimon Martínez Fraile hi explica que en moltes fires turístiques es malbarata el diner públic sense que es produeixi ni un sol retorn.

Com ens diu l'autor, tot el comerç ha canviat i per això també les fires, com a llocs de trobades comercials, es troben avui en situació de crisi. I encara ho afirma de manera més contundent quan escriu: «Si s'estudia en profunditat... s'arribarà a la conclusió que en múltiples ocasions serveix per a poca cosa més que per llençar el diner, quasi sempre públic, i prendre-li el pèl al diner privat que està disposat a acudir-hi com expositor».

L'abril del 2004 **Raimon Martínez Fraile** va ser nomenat per **José Luís Rodríguez Zapatero** secretari general de Turisme del Govern d'Espanya.

Amb conceptes clars sobre la pro-

moció turística va concebre «Diez mandamientos del Turismo» que va anar repetint durant els quatre anys del seu mandat.

Ara els ha publicat al llibre que estic comentant. El periodista **Marius Carol**, membre de l'equip directiu de *La Vanguardia* de Barcelona, que va presentar el llibre el dimecres, ens va llegir els deu manaments tot i comentar-los.

No em puc resistir a esmentar-ne alguns que considero de plena aplicació a Andorra. Són aquests:

El primer. La inversió en promoció turística és inversament propor-

Espanya no té petroli però ingressa per turisme el doble que Iran per la venda de petroli

cional: quant més despesa, menys benefici.

El quart. S'ha de fer poca publicitat i molta promoció.

El vuitè. El preu no és determinant, el que és determinant és l'experiència.

I el novè. La qualitat no és luxe, és relació qualitat-preu.

He recollit alguns del «manaments» que em semblen de plena apli-

cació a casa nostra.

ARA VOLDRIA fer referència a la conclusió que assenyala l'oportunitat d'aprofitar la crisi per mirar endavant.

Diu **Raimon Martínez Fraile** que el sector turístic «... pateix com tots la greu crisi econòmica que afecta el nostre país, si bé és cert que és l'únic que disposa d'algunes forces per aguantar el temporal i és el sector econòmic que millor està operant en mig de les gran dificultats econòmiques existents».

Aquí, a Andorra, hauríem de saber arribar a la conclusió que la fatxenderia –pròpia de l'escola bancària de la qual procedia– manifestada pel ministre de Turisme **Francesc Camp** ha tocat, alhora, fons i sostre. El seu meravellós Ferrari (carrosseria **Budzaku**) que era l'orgull del ministre ha demostrat que només era un efecte òptic, com tants altres, –ja parlarem de Ctrasa, ministre, un altre dia– dissenyats per aquells que proclamant-se «... al servei del país» serveixen, sense posar-s'hi guants, altres interessos ben allunyats de l'interès general.

Són conseqüències, o danys col·laterals del «govern dels millors». Millors, a ben segur, per a casa seva, no pas per a l'interès general. ≡